

ALEKSZANDR DUGIN

Erósz lázadása

Erotika a profán és a szakrális világokban ✦

A szakrális szemléletmód – a Tradíció szempontjai – a cél megvalósítását illető eltérő rátekintésében különbözik a profán állásponttól; azáltal, hogy a szakrális világszemlélet mindent mint *szimbólumot* értelmez, amely számára nem egyoldalú, hanem valami *más*, ami a szellemi, metafizikai szférákra mutat. A profanizmus ellenben igyekszik a dolgokat önmagukban elegendőnek, befejezettnek tekinteni, vagy más esetekben valamely konkrét, érzékelhető szintre leszállítani. Így van ez a szerelem kérdése, problematikája, illetve a szexus és az erotika esetében is, sőt mi több, amennyiben az erotika kérdését mint valami mélyet, bensőségeset és kezdettől fogva létöt éljük át, az emberi pszichikum legalapvetőbb mechanizmusait birtokolva ebben a gigantikus hatalomban, nevezetesen a szexus szférájában, – világos, jól látható és éles a határ a szakrális és a profán szemlélet között.

Az erotika problémája nem egyszerűen egy a problémák közül, „emberi” összefüggésben jól láthatóan központi helyet foglal el. Ezért nagyon gyakoriak az erotikával kapcsolatos kérdések, alapját képezve a fundamentális vallási, filozófiai, morális és tudományos tételeknek. A szexussal az emberi létezés legkülönbözőbb szférái kapcsolódnak össze, s nem csak a pszichoanalitikus tanok formulái óta: hasonló kapcsolatok kerültek napvilágra az emberi történet legősibb emlékeiben. Az Imperátor szerelme, vagy a Fáraók szexuális sajtáságai nemegyszer elárulták nemcsak a politikai, hanem szellemi irányultságuk változásának történetét is. A Princípium értelmezését is „a szexuson keresztül” alkalmazták, de az istenek világához mérten. (Emlékezzünk például a trójai háború isteni előtörténetére.)

A középpontban lévő erotikus tényező megértése profán álláspont esetében kimerül abban, hogy a megértéshez vezető lehetőség is kizárt. Nézeteik szerint a szexualitás mint állati megnyilvánulás, mint testiség gyakorol hatást az emberre, a gyönyörre való mély ösztöni törekvés kifejeződéséént.

A gyönyör keresése, a gyönyör akarása az emberi lény legalapvetőbb karakterisztikumának a lényege – ahogy azt a Párteszme liberális ateista ideológiája érti, ilyen vagy olyan mértékben az egész modern gondolkodásmódra befolyást gyakorolva. Más szavakkal, a szexusban a profánok az „emberi tényező” végső magyarázatát látják. Az ilyen logika éppen a pszichoanalízisben találta meg saját betetőzését, érdekes azonban, hogy a szkepszis és a profanizmus minden rezdülése – egyes kultúrákban és civilizációkban még az ősi korokban is – nagyon gyorsan hasonló gondolati következtetésekhez vezetett. Korunk különbözik azon-

ban abban, hogy a mi ilyenfajta „szexcentrizmusunk” domináns kulturális jelenséggé vált, míg korábban megmaradt egy többé-kevésbé marginális tendencia szintjén.

Míg a profánok az erotikában az ember végső magyarázatát látják (és itt nincs szükség további értelmezésekre), addig a Tradíció képviselői szimbólumokat tisztelnek benne, misztériumot, különleges megismerést; megérteni, megfejteni és realizálni ezeket – feladat minden emberi lény számára. A Tradícióban a szexus rituális cselekedet volt, amelyben a valóság fundamentuma nyilatkozott meg. A Tradíció az erotikában egy mély, ontológiai doktrína tükröződését látta, és pontosan mint Tudást, mint Kinyilatkoztatást fogták fel a szakrális civilizáció képviselői azt a titkos impulzust, amely a férfi szellemi energiáját a nőhöz irányítja egy életen át, s egyúttal a nőre való kínzó vágyakozást idézi elő. A Tradícióban az erotizmus nem azért centrális, mert hatást gyakorol az emberre, hanem ezzel szemben azért gyakorol hatást az emberre, mert a titkos centrális alappal összekapcsolva saját megvalósulását, hírt ad az embernek saját természetéről, éppen a szexuson keresztül. Ilyenformán a szakrális perspektívában a szexusnak nem a technikai oldaláról van szó, hanem ontológiájáról, értelmének felfogásáról.

A szexus-szimbólum magyarázatra szorul. Meg kell érteni, pontosan *mit* szimbolizál és *miről* beszél tulajdonképpen.

A nagy diád ✦

A latin „sexus” szó etimológiája, ugyanúgy mint az orosz „nem” (*pol*), önmagában a „megosztás”, a „felezés”, a „dualitás” ideáját fejezi ki. Ilyenformán az erotika meghatározásában a legfontosabb, hogy a Kettő jelenlétének posztulátuma mutatkozik meg; nem egy, nem három, nem sokaság, hanem pontosan Kettő, Diád. Következésképpen az erotika megértésének forrása az ontológiai szférában rejlik, ahol e Diád először születik meg.

Az Ószövetség első mondata (Genesis 1,1.) szerint: „Kezdetben teremté Isten az Eget és a Földet”. Más szavakkal, a Teremtés a Diád, a Pár, a Kettő megalkotásával kezdődött, nem az egyel, nem a sokasággal. És továbbindulva ettől az Első Pártól kezdődik el a Benépesítés minden egyéb modalitásának a megalkotása, amelyek ettől kezdve logikus szükségszerűséggel a kezdettől fogva levő kettősség bélyegét viselik magukon. A Föld fölött két égitest uralkodik, egy nap két részből áll (nappal, éjszaka), a paradicsomi Tudás Fájának szintén két gyümölcse van (a jó és a rossz), és végül, az ember két nem megjelenésében létesül – „férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (Genesis 1,27.).

Ádám és Éva folytatják a kettősség útját, először a tiltott fa gyümölcseinek megevése, azután az érzéki szenvedély fellángolása, majd az első *pár* gyermekei, Káin és Ábel világrahozatala, akik elhozták az emberi történetbe a gyilkosság és a halál archetípusát. A Szentírás logikája azonban egyértelműen mutatja, hogy minden Diád kezdete éppen a Teremtés első tetteiben rejlik, a „két félből”, a „két részből”, a „két nemből” egy csapásra alkotva meg a világ alapját, mely – mint magasabb archetípus – a Föld-Ég párban mutatkozik meg.

A kínai tradícióban a létezés fundamentális dualizmusa testesül meg a Jin-Jan(g) szintetikus szimbólumában. E tradíció a férfi és női kezdet e párjával pontosan a létezők minden lehetőségének a tudására alapoz, ontológikusan és univerzálisan értve.

Az első Diád a hinduizmusban a Puruṣa-Prakṛti terminus foglatatába kerül, amely hasonló kozmológikus funkciót tölt be.

Principiálisan, mindennemű önkényesség nélkül, a Lét forrásának meghatározása éppen a Diád. Egységesnek nem mutathatja magát anélkül, hogy fel ne osztanánk előbb két összetevőre, úgy, ahogy a megnyilatkozás kezdettől fogva arra való felosztást feltételez *ami* megmutatkozik, s *aminek* megmutatkozik. Emellett, az *ami* megnyilatkozik feltétlenül fontosabb annál *amivé* lesz, vagy más szavakkal, az *ami* megnyilvánul – aktív (Ég, hímnemű princípium) – annál *amiben* megnyilatkozik – passzív (Föld, női princípium). Ebből következik, hogy a „nem” minden Megnyilatkozás, minden Teremtés, minden manifesztáció gyökere és magától értetődő feltétele. És fordítva, minden megnyilvánulás birtokolja saját gyökerét, a Diádot.

A „nem” adott az ember számára, mint belső magnetikus vonzódás, mint folyamatos nyugtalanság, mint lecsendesíthetetlen, felkavaró impulzus, összekapcsolódva ily módon a Megnyilvánulás, a Megmutatkozás princípiumával, tehát az ontológia fundamentális alapjaival. A „szexus”, a „nem” problematikája metafizikai és spirituális, következképpen megoldásának és meghatározásának át kell fognia a valóság lényegét. Az értelem spirálján az erotika szakrális megértése felemeli a szexust kezdettől fogva levő archetípusához, a valóságot a legmélyebb, leggyökeresebb aspektusaiban megmintázva.

A közönséges és mindennapi tapasztalásban, a saját organikus és „természetes” vágyban az emberi lényeg közreműködik a Teremtés különös titkában, a Diádok keletkezésének primordiális színjátékában, ahol a Szellem Ege, megmutatkozván, ámulattal ütközik össze a Mátéria Földjével, valami *mással*, mint ami ő maga; a fekete Föld pedig elragadtatott rémülettel tekint a hideg égi szférák abszolút kékségére. Férfi és Nő kettéhasított és elválasztott egy titokzatos rendelés parancsára, minden pillanatban vágyva egymásra újjáteremtik a mindeneelőtt teremtett, ember előtti metafizikai világ ontológikus kapcsolatait, amelyen még oly szembeszökő a Teremtő pecsétje.

A-mor ✨

„Boldog szerelmet nem ismer a történelem” – írta „Szerelem és Nyugat” című könyvében egy francia értelmiségi, *Denis de Rougemont*. De Rougemont ezen tanulmányában például Trisztán és Izolda archetipikus mítoszában keresztül bemutatja, hogy a szerelmi eposzok és mítoszok legtisztább paradigmái szükségszerűen a *boldogtalan szerelem* ideájára alapozódnak. Az erotizmus magasabb rendű feszültsége tragédiához, szétválasztáshoz, a „felek” végzetéhez vezet: egymástól távol maradni. De Rougemont szemléltetésül a Trisztánról és Izoldáról szóló elbeszélésnek azt a részét idézi, ahol miután három évig együtt éltek az erdőben elhatározzák, hogy elválnak egymástól – Izolda visszatér Márk királyhoz, Trisztán pedig távoli országokba utazik. *Szándékosan válnak el* – nem szűnve egymást szeretni –, hogy a halálon túl találkozzanak. Miért tennék ezt az első pillanatra abszurd elhatározást, akik nem élhetnek egymás nélkül? Ebben a tárgyban a szakrális szexus titkos indítéka nyilatkozik meg, amely principiálisan nem elégedhet meg a két nem időbeli és részleges egyesítésével, hanem kitart az „æternalizáció” (az „örökkévalóvá-levés”), a házasság abszolutizálása mellett, melynek oly módon kell megvalósulnia, hogy a szeretők egyesülése (coitusa) egy

pillanatra sem szakad a szétválasztottság periódusaira. A földi világban ilyen „permanens menyegző” azonban nem lehetséges; ellentmond nemcsak az emberi szervezet fiziológiai sajátosságainak, hanem magának a Világmindenség struktúrájának, ahol is párok uralkodnak – élet-halál, nappal-éj, fönt-lent és így tovább. A földi szerelem végességre van kárhozthatva. Kezdetből fogva drámai. Az érzés legelső felébredésével a Nagy Diád törvényeinek hatása alá kerül, mely kérlelhetetlen végzettel forgatja a másodlagos kozmikus párokat.

Az erotika szünni nem akaró metafizikai tragikumot hordoz magában. A szerelmesek nem próbálnak véghezvinni semmit, ami a világ lehetőségein túl van, visszafelé akarják forgatni a Törvény kérlelhetetlen logikáját, mely a „Biblia” első szavaival kezdődik – „Kezdetben teremté Isten az Eget és a Földet”. Természetesen lehetetlen lehetetlenségről van szó, de nem lehet kényszeríteni a szerelmeseket, hogy ne szeressenek, hogy ne kívánják kívánva egymást. A szerelem megszüntethetetlen drámája, a szexus óriási feszültsége a valóság *alternatív* felépítésének olyan titkos akaratából táplálkozik, amelyben „kezdetben” semmi más nem lehetett, mint a Nagy Diád.

A középkorban a trubadúrok és a minnesangerek az „AMOR”, a „szerelem” szót ezoterikusan „A-MORS”-ként fejtették meg, ami annyit tesz: „Nem-halál”, „Halhatatlanság”. Ez korántsem költői metafora: a lovagi költészet és a rítusok a sajátos vallási és gnosztikus értelmezések doktrínáinak kifejtései voltak, amelyekben a szerelmet mint a tényleges „halhatatlanság” elérésének effektív és teljesen konkrét metódusát fogták fel. E gnosztikus körök a világ teremtését nem tekintették pozitívnak, hanem inkább olyan katasztrófának, amely szétrombolja az isteni teremtés előtti harmónia teljességét. A halál ezen körök véleménye szerint nem a teremtés vége, hanem kezdetből való lényege, ahogy minden felosztás - akár az Ég és Föld, vagy a lélek és test – az Egység szétrombolása. A szerelmet éppen ebben a vallási összefüggésben mint az igazi, üdvös, teremtés előtti világhoz való ontológiai visszatérés fennmaradása értelmezték, és ezért mint értékes metafizikai minőség központi helyen állt doktrínáikban. Az erotika révén az ember ráébredhet az Első Diád egész pusztító végzettségére, a megtartó szerelem egzaltációján keresztül pedig képes betekinteni a Halálnak alá nem rendelt területekre.

„Vive Dieu Saint-Amour” (*Éljen az Isten-Szent-Szerelem*) – ez volt a templomosok győzelmi kiáltása. János apostol egy mondatára az „Újszövetségből” – „Isten maga a Szeretet” – alapoztak egy teljes külön teológiát, mint a lehető legmagasabb rendű keresztény elragadtatás kifejeződését, amely olyan, mint Szent Pál apostol szellemének végsőig elmenő és kompromisszumoktól mentes izzása leveleiben. Mikor Szent Pál apostol kimondta azt a mondatot, hogy „nincs sem férfi, sem nő” (sem férfi nem, sem női nem), ő éppen ennek a transzcendentális, nem-teremtett, teremtés-feletti „világnak” az állapotát birtokolta, ahol paradox módon az egész ószövetségi kozmológia eltörlődik: a valóság minden fatális szabálya, amely a kettősség törvényeire épül. Principiálisan, ő maga egyértelműen fogalmazta meg: „a teremtés legyőzetett”; legyőzetett a nem-teremtett Fiú megtestesülésével, aki legyőzte a Halált, és aki maga a Szeretet.

Az Evangélium maga mondja: „Ég és Föld elmúlik, az én szavaim örökkévalók”. Így a tragikus szeretők is, Trisztán és Izolda, szimbólumai a hímnemű Égnek és a nőnemű Földnek, „elmúltak”, „meghaltak”, „elpusztultak”, de a Szerelmük, mint az Isteni Szó, örökkön örökké megmarad a halálon túl.

„Ég és Föld elmúlik” – ez a mondat elvezet minket ahhoz az eszkatológiához és tudományhoz, amely az Idők Vége és a Világ Vége problematikájával foglalkozik. Ha a Diád, világra hozva a boldogság nélküli szerelmet, melyet kettős természetével számolva alkotott meg, létrehozta mint párt „az Eget és a Földet”, nem lesz-e így Ég és Föld halála az a pillanat, amelyben a Nagy Vágy lehetősége végül teljesen valóra válik? Nem éppen a halál e az út a Halhatatlansághoz?

Az erotika eszkatológiája ☞

A felhívás, „szaporodjatok és sokasodjatok”, ugyanúgy, mint a puszta gyönyör keresése, szakrális nézőpontból a legkevésbé sem vonatkozik sem a Szerelemre, sem az erotikára. A Nagy Vágy ilyen banális megfélejtései csupán félretolják a „nemek” valódi problémáját. Bennük: megfutamodás, félelem, szándékos megfordítás. Újra és újra fellángol férfi és nő nyugtalanító vonzódással, amelyet nem tud kioltani sem kicsapongás, sem mértékletesség, és amely egyúttal folyton gyötri és emészti a szívet belülről, titkos akarattal, mely a Lehetetlenre, a transzcendentális házasságra, a varázslatos menyegzőre törekszik, túl a realitáson...

Az álom a Mesebeli Hercegről és a Gyönyörű Hölgyről nem helyezhető a történelembé vagy valamely korba, ők – nem egyszerűen a romantikus középkor produktumai vagy gyermekek infantilis fantáziái. Felélesztik bennünk az ősi, mély archetípusokat, önálló léttel rendelkezve, függetlenül az individuumtól. Várakozás a Mesebeli Hercegre – bármely teljes értékű nő örök belső drámája. A Gyönyörű Hölgy keresése titokzatosan orientálja bármely igazi férfi impulzusait. Ebben mutatkozik meg az erotika szakrális faktora. Ebben tárulkozik fel a „nemek” szakrális titka.

A keresztény tradíció központi helyre állítja a házasság-szimbolikát. A Bárány menyegzőjének titka az emberi lélek menyasszonyával a hívők erotikus irányultságú vallási megvalósításának alapjául szolgál. Ez a titok pontosan éjfélkor valósul meg, abban a pillanatban, amikor a Nap eléri legalacsonyabb pozícióját a horizont alatt. A teológiai interpretációban a Bárány Nagy Menyegzője az Idők Végén teljeseedik be, a Rettentő Ítélet pillanatában.

A kereszténység – eszkatológikus vallás. Értelme és sajátsága, üzenete abban áll, hogy beszél a Fény végének közeledtéről, paradigma, mely Jézus Krisztus Első Földreszállásában teljeseedik be. A Törvény a Kegyelem erejével válik megvalósíthatóvá, de a Kegyelem titka még egy bizonyos ideig titokban kell, hogy maradjon, míg keresztül nem megy az Antikrisztus próbáin, s csak az „aposztázis” (hitehagyás, hittagadás) betetőzése után mutatkozik meg egy teljes világban a Kegyelem teljessége. A keveseknek adott ígéret akkor mindenki számára nyilvánvalóvá lesz, s a világ potenciális átlényegülése egyedüli valósággá válik. Amíg a világ *van*, addig bennünk a megosztottság és a Diád törvénye dominál, a szerelem megmarad reménytelen tragédiának, a teremtmények pokoli kínjainak, keresve valódi Szerelmüket. Itt a keresztény tradíció, a keresztény kinyilatkoztatás legmélyebb, forradalmi értelme.

A radikális erotizmus dinamikája – saját eredetében a Lehetetlen szomjúhozására megnyitva – előbb vagy utóbb ahhoz vezet a csillapíthatatlanság örületében, hogy a végzetes valóság látszatának akadályát sem múltóként, sem örökké tartóként, sem legyőzhetőként nem tudja már szemlélni. Ha a világ megöli a Szerelmet, elnyomja, lealacsonyítja, széthasítja, magától értetődő, hogy a Szerelem ugyanígy felel majd rá... *eltörli* a világot.

A kelták legendáiból idézi Fulcanelli: a vitéz kelták azzal dicsekedtek, hogy nem félnek semmitől, kivéve attól, hogy az Ég rászakad fejükre. Más szavakkal: a világ addig fog szilárdan állni, amíg nem történik semmi azzal ellentétes, amiről a Teremtés Könyvének első pontjában van szó: „Kezdetben teremté Isten az Eget és a Földet”. A világ végén ez a *kettő* megszűnik kettő lenni. Ég és Föld szétbonthatatlan ölelésbe zárul, meghalva mint „öreg ég” és „öreg föld”, de feltámadva a transzcendentális Házasság szellemi világában. A Földnek kízó, csillapíthatatlan és boldogtalan a szerelme az Ég iránt, s az Égnek a Föld iránt, ezek az ősi princípiumok izzanak oly hosszú ciklusokon át; felébresztette egyszer őket az ősi parancs varázslata, s átszellemülnek a szenvedélyes ölelésekben.

A világ véget ér.

A Szerelem elkezdődik.

Az idők jeleinek törvénye ez; ma még a bátor keltáknak is minden okuk megvan a félelemre. És minden Szeretőnek – alapja a reményre, a Lehetetlen közeli beteljesülésének reményére.

A szeretők végső lázadása ✨

Megmutatkozik, hogy a szakrális szerelem, a Tradíció szent erotizmusa valami teljesen különböző mint a közönséges erotika és az a nemi valóság, amelyet a profán lények milliói banálisán átélnek. Ez a dualizmus: az „Isten iránti szent szerelem” és „az ösztönök bűnös szerelme” alapozta meg részben a keresztény morált. Azonban sem az első, sem a második esetben nem két eltérő impulzusról van szó, hanem *egy és ugyanazon* érzék mélységének két fokáról, amely elveszhet a pszicho-fizikai érzékelés horizontális labirintusában, de a metafizikai fensőbbség felé való vertikális kitörésre is koncentrálnak. A bibliai „Énekek Éneke” mély teológiai traktátus a nagy király és az isteni jelenlét lángoló nászáról, de nyelve a forró és szenvedélyes testi szerelem nyelve. A kísérlet, felosztani az „Agapé”-t „morális szeretetre”, „közönséges rokoni vagy szociális érzés-szeretetre” egyfelől, s az „Erósz”-t „bűnös fellángolásra”, „az ösztönök elragadtatására” másfelől, csupán tipikus farizeus törekvés: megfosztani a Kinyilatkoztatást eszkatológikus erejétől, univerzalitásától, az emberi lény legközepébe való intim behatolásától.

A moralizmus mindig és minden esetben szükségszerű hazugságot, rejtett hibát hordoz magában. Ez azzal magyarázható, hogy kitart a „nem múltó” és „el nem hagyható” „jó-rossz” pár mellett, elfeledkezve arról, hogy éppen e kilátástalan pár megismerésének megízlelése volt Ádám bűnbeesésének az oka. A Tudás Fája a legvégső foka a moralisták minden típusának és ágának, minden vallásnak és kultúrának – ez a Szerelem és az Élet elleni harc vezérkara. Az Élet Fája – egység, benne nincs megosztás, szívós gyökerei behatolnak a földalatti ösztönök mélységeibe, ragyogó koronája azonban az Ég misztériumaihoz tartozik.

Szerelem – egy és osztatlan. Nincsenek pozitív és negatív aspektusai. Egyetlen hiba számít, a hidegség, az erőtlenség, a totálisan fanatikus eksztázis szétforgácsolódása emóciókra – úgy a kicsapongásban, mint az aszkézisben. Bűn – a Szerelem hiánya. Mikor az Erósz hallgat, a Diád alattomos halált beszél objektív igazságnak, igazságos rendnek, a legjobb, legbölcsebb világfelépítésnek adva ki magát.

Mária Magdaléna alakja – archetípusa annak, hogy a horizontális erotizmus többlete elvezethet a magasabb Szerelemhez. Elepedni az olthatatlan szomjúságtól, valóban, a Szeretők útjukat mint tudatosan választott poklot élik át. De éppen a fájdalom határtalansága tanít minket megkülönböztetni a nyomorúság csalfa álarca alá rejtett transzcendentalitás ragyogó igazságát az anyag hullaszagától, melyet a főpapok választékos öltözete leplez el.

Az erotika nélkülözhetetlen feltétele a meztelenség. Nem csupán a test meztelensége, hanem elsősorban a szellemé. Az Erósz nem látja a színes ruhák hazugságát, saját igazát követeli, valamennyi ontológiai kiterjedése megnyilatkozását, mely a jelenségek csalóka világa mögé rejtőzik. A szentek rituális meztelensége – két szerető meztelenségének vallási kivételése. Az angyalok szintén ruhátlanok – az ő egyetlen leplük a Lét Fénye.

Az erotika profanizációja, a szex – nem csak a fundamentális vágy elhajlása a vertikális szférától, ez maguknak az erotikus impulzusoknak a kasztrálása is. Áruvá, divattá, szociális motivációvá stb. változtatva az erotikát, a profánok kiölik annak lényegét. Innentől kezdve a modern civilizációban egyre növekvő szerepe van a „mentális és vizuális erotikának” – az elveszett minőséget az emberek megpróbálják mennyiséggel, variációkkal, a tabuk megszüntetésével pótolni. De mindez sehogy sem akadályozhatja meg a Szerelem halálát – mind kevesebb és kevesebb lesz; még az érzéki forróság is átalakul nyugodt, meleg parázslássá, az érzéki kitörést is megszokott, középszerű erotikus mérgezés helyettesíti. A szexuális forradalom a kétségbeesés csobbanása volt. Utána az aszexualitás stabil divatja következett. Az erotika modernkori elkorcsosulásának a materialisták különösen örülnek: a Szerelem – fő ellenfelük az Első Teremtmény ideje óta – le van járva, profanizálták és groteszk tehetlenségre kárhoztatták. Az emberben lakozó „állat” ellen való küzdelem során a moralisták sikeresen alkottak az emberből automatát, „festett koporsót” (orosz kifejezés, jelentése: „képmutató”), homo rationalis-t, gépet – megfosztva a titkos tüztől. Szélsőséges cinizmus ezt az elfajzást etikának nevezni (amint néha a protestánsok, az álkeresztény moralizálás bajnokai teszik).

Erósz örök ellenségeinek ma minden okuk megvan örülni. A Szerelem templomosai és gnosztikusai régen eltűntek. A Szent Grál elveszett. Az Isten-Szerelmet bizonyosan elfelejtették. A szakrális civilizációt a perifériára űzték, a „megvetett” Harmadik Világba. Föld és Ég, az egymáshoz vonzó mágikus érzés, amely annyi éven át felkavarta a Világmindenséget, úgy látszik elveszett: az Ég bezárult önmagának elegendő azúrjába, a Föld saját fekete humuszának rothadásáért lelkesedik. A szexus az elektronartományba fordult, Istenre egyáltalán nem emlékszik. A *Fideli d'Amore*-ról angolkóros professzorok nyöszörögnek mogorván hamis egyetemi katedrák cinikus, materialista hallgatóinak.

Az Élet Fáját kiirtották, koronáját is letörték, a horizont határán hever – oly magasan csak, amilyen magasan egykor paradicsomi törzse volt.

De titokban és kétségbeesve, az urbanizált katakombák mélyén, az undorítóan bomló emberek, dolgok és mechanizmusok között érik a Szeretők lázadása. Rajtuk keresztül, az elkülönültségükön és az ismeretlenségükön keresztül beszél a még mindig vágyakozó Egek alig

hallható hangja és a Föld szenvedélyes magánya. Ők hűek a mezítelenség misztériumához, a test, a szellem, a lét mezítelenségéhez. Ők szomjaznak a Bárány Éjszakájára, miként az első igaz keresztények szomjaztak, nem pedig az a farizeus csőcselék, amely ma illeti magát ezzel a névvel: „langyosok laodiceai gyülekezete”, amely visszautasítja nemcsak a Paradicsom átható fényét, hanem a pokol izzó gyötrelmeit is.

Tudjuk: a világ nemsokára véget ér. Véget ér, mert szeretünk, mert vagyunk, mert készülnünk az Utolsó Forradalomra. Tudjuk: „Ég és Föld elmúlik, de az ő ígéje örökkévaló”. Befejezzük a megátkozott Tudás Fájának aláásását. Vele együtt összeomlik a Világmindenség, de az Élet Fája újra fényoszlopként áll az üresség közepén, körülvéve az Új Jeruzsálem, az Örök Szerelmek Jeruzsálemének ragyogó falaival.

fordította: ĀRYA MANTRA MUNKACSOPORT

Tradíció 1999, 41–48. Az elektronikus változatot szerkesztette: F. V. A.

